

Király Farkas

Husky

Egy nőt kell elképzelnie. Nő nélkül mit sem ér egy történet.

Ezt a feladatot tűzte ki magának a következő néhány kilométerre. Ereszkedik lefelé a karsztban kanyargó völgyön, melyet igen találóan a Pokolról neveztek el. Szokatlanul nagy a szárazság – ilyenkor a lelkekben is aszály van, állapítja meg, igaz, hogy meglehetősen légből kapott módon, hiszen egyetlen embert sem látott, mióta hazaindult a völgy végéből, a Pokol forrásától, onnan, ahol az utaknak végük és egyben elejük szakad, s az égi, a földi meg a föld alatti ösvények egymásba torkollanak. Csupán a néhány rönkszállító kocsi sofőrje jöhetne számításba lélekszámláláskor, bár ha azt veszi, hogy a hosszú szerelvények a lehető leglehetősebb időpontokban és helyeken szoktak felbukkanni, nem tartja kizártnak, hogy azokat nem ember vezeti, hanem valamiféle titokzatos erő, légyen bár angyali vagy ördögi... Egy nőt kell tehát elképzelnie, aki a történetének lesz az egyik szereplője. Egy történetnek, amely egyelőre ismeretlen marad, de valami azt súgja Szilveszternek, hogy egyszer, több év múltán, amikor már sokan olvasták mindazt, amiből egyelőre egyetlen sort nem vett papírra, majd megkérik, hogy írjon egy kisebb elbeszélést, neki pedig pontosan ezt kell akkor papírra vetnie, csakis az ezen a napon kiötlött alaptörténetet – talán egy hurok kiegyenesítéséhez, egy repedés betöméséhez kell ezt tennie most és majdan és az összes időben. Ugyan a történet mindaddig formálódni fog, de ezt a szereplőt mindenképpen el kell képzelnie, különben a sztori el sem kezdődik. A lehető legjobban ráadásul, mert a rosszul elképzelt szereplők mindig tönkrevágják a történetet.

- **Mit olvasol? – kérdi.**
- **Egy ilyen novellafélét.**
- **Mi a címe?**

- Husky – felel a férj.
- Valami kutyás sztori, mi?
- Nem hinném. Így kezdődik: „Egy nőt kell elképzelnie. Nő nélkül mit sem ér egy történet.”
- Kutya meg nő, az kell neked – mondja a feleség, és eltűnik a fürdőszobában.

– A farkas mindig torokra támad. Ha többen vannak, akkor talán nem az összes, de az első biztosan.

– Mindig?

– Mindig.

– Hmm... ezt jó tudni.

A leeresztett víztározó tó üres, kietlen, sivár medrének fenekén megtett út után örül a favágónak. Bár szokatlan témákat vet fel. Hegyi ember.

– Ennek a tönkje pedig nem kéne ilyen érdes legyen – vált a favágó, s a különböző színű vargányait nézegeti, mint aki nem tudja, hogyan jár jobban: ha eladja a völgy torkolatában működő olasz gombafelvásárlónak, vagy ha maga készít belőlük eledelt. Ebben az aszályban valódi kincsek.

– És mit lehet tenni? Mármint, ha jön a farkas? – kérdezi Szilveszter, hogy ne haljon el a beszélgetés.

– Mindig torokra ugrik. És ahogy ugrik, így, onnan – mutatja is, hogy miként –, repül feléd nyitott szájjal, te a torkod mellé emeled az öklöd, és amikor már úgy ennyire, úgy méternyire van a gigádtól, kiegyenesíted a karod, és lenyomod az öklödet a torkán, olyan mélyre, amennyire csak tudod – s már nyomta is le a képzeletbeli fenevad torkán a valamiért túl érdes tinórut. – És a belsejében mindent, amit csak tudsz, megpróbálsz eltépni.

Élénken figyelte.

– Hiribe nélkül is működik, ugye? – kérdezte, remélve, hogy a favágóba némi humort is szereltek.

– Hiribe nélkül mi? Á, a mozdulat, értem. Igen, amikor így csináltam – ismétli meg a mozdulatot –, ott volt a gomba a kezemen. Most is ott van, hehe, értem a viccet. Értem, megvan

– mondogatta a favágó, Szilveszter pedig egyáltalán nem találta hitelesnek a nevetgélését. Inkább komolyra fordított:

- És kellett már így védekezned?
- Nem, szerencsére soha.
- De azért már találkoztál farkassal.
- Én ugyan sosem.
- Akkor mi garantálja, hogy működik?

A gombás ember furán néz rá. A „garantálja” szót talán nem kellett volna mondanom – állapítja meg Szilveszter.

- A juhászok mondták, hogy így kell.
- Á, az mindjárt más. Ők mindent kell tudjanak a farkasokról.
- Tudnak is. Ez szerinted mérgező?
- Nem tudom, nem értek a gombákhoz. És errefelé gyakran lopnak el birkákat a farkasok?
- Nem hallottam, hogy elvittek volna vaj’ egyet. Errefelé csak ilyen kisebb farkasok járnak egy ideje. Ekkorák, ni – mutatja –, és kék a szemük.

Kék szemű, apró farkasok, bazmeg, ez kiváló – vigyorog befelé Szilveszter. Van némi fantáziájuk ezeknek a népeknek, de legalábbis a pálinkájukba különleges füveket áztathatnak. Úgy dönt, nem figyel a favágóra, beszéljen csak egymagában, addig ő elnézegeti a sziklákon a felhőárnyékokat, melyek sosemvolt, óriási és szörnyűséges állatok sziluettjeként mozognak a szurdok mészkőfalain, meg a szürkésfehér sziklák között megtapadó kevéske földből táplálkozó, hatalmas madárszarként mutatkozó, kiégett, sárga, fűfoltokat, s közben hallgatja a régen oly vadul és határozottan, sőt némelykor kifejezetten dühösen harsogó és tajtékzó folyó most szokatlanul és zavaróan gyenge csobogását. Aztán ismét előveszi a kérdést: hogyan kell elképzelni egy nőt? A külsejét kell először összefantáziálni, avagy inkább a belső tulajdonságait? Induljon ki valamelyik ismerőséből? Az könnyű lenne, de talán túl feltűnő. Bár igaz, hogy majd, akkor, amikor meg kell írnia a történetet, már senki nem fog emlékezni arra, hogy ő ismert valaha valakit, aki majdnem olyan volt annak idején, mint a maj-

dani történetben szereplő nő. Ez tehát egy elfogadható lehetőség – mérlegeli a helyzetet. De aztán elveti az ötletet, és elhatározza, hogy mégiscsak maga fogja elképzelni a nőszemélyt elejétől a végéig, pontosabban tetőtől talpig.

– Hogy is hívnak téged, vándor? – húzogatja el az egyik vargá-nyát a favágó az orra előtt.

– Micsoda? A nevem... Szilveszter.

A másik furán néz, ahogy e vidéken szoktak, amikor egyszer csak rájönnek, hogy valaki nem közülük való, hanem abból a má-sik fajtából, amelyik nyereg alatt puhított húst eszik, és lótejet iszik, már ha igaz.

– Én Silviu vagyok. Hasonlít a nevem a tiedhez, érdekes.

Ugyanazt jelenti – mondaná Szilveszter, de nem teszi, nem akar nyelvi fejtegetésekbe bonyolódni. A favágó rendes ember-nek bizonyult, ám könnyen megsértődhet, és mivel lényegesen erősebb őnála, ez nem lenne szerencsés.

– Úgy százötven méterre innen, az út jobb oldalán van egy forrás. A föld alatt.

– Miért mondod?

– Mert szomjas vagy, Szilveszter.

Tényleg szomjas. Fura favágó.

– Nem várlak meg.

Nem várlak meg. Egyszerű mondat, mint egy bot. Mégis mi-lyen hatásos. Mennyi mindent jelenthet és üzenhet különböző helyzetekben. Nem várlak meg – mondhatná majd ama történet egyik szereplője valamelyik kulcspillantásban. Vagy éppenséggel azt, hogy *Megvárlak mindenképp.* Talán az egyik szereplőt elvi-zszik a háborúba. Vagy börtönbe. Vagy kutatóútra megy egy távo-li földrészre. Drámai. Vagy bevásárolni egy plázába. Vagy játék-gépbe dobálni a fizetését. *Megvárlak. Nem várlak meg.* Tragédia. *Mindenképp. Semmiképp.*

– Igen... Meg „Mindig mindent” és „Soha semmit”...

A kis barlang lehajolva járható. Oltotta máskor is itt a szomját. Fentről, valahonnan a fennsíkról érkezik a víz, ahol óriási dolináktól hepehupás a táj, ahol még a legnagyobb záporok és legvadabb zivatarok temérdek vizét is elnyeli a számtalan töbor, helyenként pedig teljes patakok tűnnek el a földben az impozáns sziklák alatt rejlő víznyelők torkán keresztül, s ahol az esztenákban néhány öreg-öreg ember, akikről a halál elfeledkezett, még emlékezik arra, hogy azok a katonák sosem ettek nyereg alatt puhított húst, és nem itták a lovaik tejét, s ezért szívesen megosztja a puliszkáját meg a túróját azzal is, aki nem az ő fajtájából való. Most azonban, ebben a lélekszűrítő aszályban, amikor csak a dolinák legalján zöld a fű, csak a völgyek legmélyén rekedt párában üti fel fejét néhány gomba, és a völgyben kanyargó folyó medrében is csupán lábszárközepig ér a víz, a barlangban is visszavonult a tavacska. Szilveszter előkotorja elemlámpáját, és azzal egyik kezében, kulacsával a másikban, guggolva halad előre. De a vízért végül kúsznia kell. Nem sokat, igaz. Megtölti kulacsát, megissza a félliternyi hús vizet, majd újra megtölti az edényt. A lámpa pislogni kezd. Ne csináld, tiltakozik Szilveszter, ne csináld, bazmeg. Kúszni kezd, hátrafelé, mivel megfordulni nem tud a szűk járatban. Izzadni kezd. Aztán már meg tud fordulni, s onnantól a külvilág fényének töredéke, egy kevéske beszüremelő nappal vezeti kifelé. Amint kiérek, meg kéne látnom a nőt, gondolja, legalábbis meg kellene sejtennem őt egy árnyékban, egy fuvallatban, egy madár röptében vagy egy vad osonásában. Ám odakint a nap delel, az árnyékok rövidek, a szellők alszanak...

A férfi a nőt először akkor pillantotta meg, amikor három öszszemosódó, barlangban töltött nappal és éjszaka után kijött a felszínre. Abban a pillanatban, amikor a júliusi kánikula mellbe vágta a tízfokos, nedves levegőhöz szokott szervezetét, csapta meg a feléje tartó nő látványára is. Az előbbire fel volt készülve, az utóbbi azonban lúdbőrös lett, és átfutott rajta a remegés. Ez kevés, gondolta, inkább így: átfutott rajta a remegés, amely egy férfit élete során csupán néhányszor ráz meg. Sokkal jobb. A nő szokatlanul

otthonosan, magabiztosan s ugyanakkor kecsesen lépkedett a kőgörgögetegen, akár a kőszáli kecskék. Hmm... Ez közönséges. ...akár a minden pillanatban ugrásra kész antilopok a szavannán. Na így. Mintha valamilyen rejtélyes erő egyenesen a férfi felé vezette, toltá volna. Tetézte a bajt, hogy a mosolyok mosolya tündöklött az arcán. Mikor már csak pár lépésnyire volt a férfitől, beletúrt a hajába – ekkor csillant meg gonoszul, akár az ördög szeme, az aranykarika az ujján. És, mint a rosszabb komédiákban, a nő egyszerűen elment mellette, továbbra is mosolyogva. A férfi meg akart fordulni, hogy lássa, ki a szerencsés, meg hogy tegyen valami vicces megjegyzést, de az a bizonyos remegés teljesen eluralkodott rajta. Érezte: ha nagy nehezen fel is emeli a kövekről az egyik lábát, a másikon egy tizedmásodpercig sem lesz képes megállni. Leült, és a bakancsát kezdte piszkálni. Rosszul léptem, mondta a pozícióját firtatóknak, menjetek csak, én várok itt egy kicsit.

Mire kijön a barlangból, Silviu nincs sehol. Nem is baj. Tovább dolgozhat gondolatban a szövegen. Három kilométer után már nagyjából kész is a női főszereplő lényege: bénítóan gyönyörű, természetbarát orvos; a többi apróság úgyis változó, rárakódik majd az évek során az alakjára. Úgy határoz, menet közben elszív egy cigarettát, majd nekilát egy sokkal unalmasabb és egyszerűbb részfeladatnak: a férfi főszereplő elképzelésének. A gyújtójával babrálva nem veszi észre a követ, az egyszerű, gömbölyű, aszfaltszínű kavicsot az úttesten. Szilveszter a kőgolyóra lép. A bakancs furán mozdul, a bokája kifordul, a fájdalom elárad. Térdre esik, meglehetősen rosszul. Felállna, de belehasít a sajtás. A kurva életbe, mordul fel, ezt ülve szívom el. Addig is:

Leült, és levette egyik bakancsát. Rosszul léptem, mondta a pozícióját firtatóknak, menjetek csak, én várok itt egy kicsit. Orvos vagyok, szólt a nő, mutasd a lábad. Á, semmiség. De nem, látni szeretném. A férfi tenyerébe temette arcát, és kinyújtotta a lábát. Meglehetősen hangosan nyögött fel, amikor a nő tapogatni kezdte a csontjait. Nem a fájdalomtól, nem a bokafájdalomtól.

Miután elfricskázza az elnyomott csikket, feltápászkodik, de néhány lépés után belátja, hogy nincs esélye bejutni a faluba. Vársárnap van, ilyenkor a ki-tudja-kik-vezette rönkszállítókon kívül alig járnak más kocsik; egy-két órányit talán érdemes várakoznia az út mellett, de aztán éjjeli menedéket kell találnia. Nem meszsze, bár igaz, hogy a folyó túlszárpartján, egy nagyobb barlang szája tátong a völgyre, oda kellene eljutnia. A sérülése kétesélyes: ficam vagy rándulás. Ha ficam, akkor némi borogatással másnapra annyira helyrejön, hogy be tud majd gyalogolni a buszmegállóba. Ha rándulás, akkor nagyobb a baj, de arra is van megoldás: valahogy elvanszorog az útig, kifekszik az úttestre, s így valószínűleg az első arra járó kocsisofőrje felveszi és beviszi az orvoshoz. Szilveszter embermagas vascsövet vesz észre az út menti árokban. Mankó helyett arra támaszkodik, s azt használja támasznak a vízen átkeléskor is. A barlangszáját, ahol Szilveszter menedékre lelt, láthatóan mások is használják időnként: kövekkel tűzhely van elkerítve, valamennyi száraz fa is fel van halmozva. A tűzgyújtáson kívül sok teendője nincs, így tovább dolgozik a történeten. A sebesült férfi jó szereplő. Némi idővel, nagyjából több évvel később ismét megsérül. Megsebesül motorbalesetben. Nem is: inkább egy magányos kutatóúton. Ahogyan ő maga is. Lázálom gyötri majd a férfit, agóniájában levelet ír a történetnőszereplőjének. Búcsúlevelet.

Egy barlangba húzódtam, ott töltöm az éjszakát. Megrándult a bokám, némi vérömleny is megjelent. Vagy erősebben: Valószínűleg megrepedt egy csont a lábfejemben, talán el is törött. Csúnyán megdagadt a lábam, bár miután átgázoltam a folyón, a hideg víztől lohadt valamennyit. Viszont derékig eláztam. Éjjel hűvös van itt, és nincs hálósákom, se csereruhám. Összekotortam valamennyi fát, hajnalig talán elég lesz tüzelni, s a nadrágom is megszáradhat mellette. Avarból gyúrtam egy jó fekhelyet. Reggelre kiderül, hogy mennyire súlyos a sérülésem. Jó esetben holnap délre sikerül besántálnom a faluba, de attól tartok, hogy ez a kevésbé valószínű. Rossz esetben meg kell várnom, hogy valaki erre jár-

jon, rám találjon. Ennek az esélye pedig nem túl nagy. Rendben; s akkor: Orvos vagy, tudod, mit jelent idekint egy bokasérülés. Ha nem élem túl, szeretném, hogy tudd: szerelmes vagyok beléd. Sőt: Szerelmes vagyok beléd, akkor is, ha ez tucatnyi ok miatt teljesen reménytelen. Pedig mindennap, minden órában feldereng előttem gyönyörű arcod, lobogó hajad, kezeid finom mozdulatai, kimért és kecses mozgásod ebben az átkozott univerzumban. Továbbá: ...és szeretném megismerni minden íved és minden hajlatod, szeretnék bűvös és kimondhatatlan szavakat suttogni a füledbe, szeretném, hogy hajad tincsei a homlokomhoz tapadjanak, hogy verejtéked a testemen és nyálad a nyelvemen és húsdod a húsomon egyre inkább a sajátom legyen. Szilveszter különösen elégedett, mivel nem szokott ilyen nyálás dolgokat összehordani. Ezt jól meg kell jegyeznie, ezért elismétli néhányszor: ...és szeretném megismerni minden íved és minden hajlatod... s a többi.

A fájdalom és a kialvatlanság lassan s biztosan megteszi hatását, de mégsem alszik el. Legalábbis azt hiszi, hogy nem, bár valójában néha öt percekre is leesik már a feje. Táplálnia kell a tüzet, amíg bírja. A hajnalok hidegek a völgyben, és mivel a vízben gázolástól felgyorsult a benne szárba szökkenő nátha fejlődése, hát belázasodott, és a hideg még inkább rázza, szabályosan reszket a tűz mellett. Egy idő után szempárt vél észrevenni a tűz fénykörén túl. Kék szemeket a sötétségben. Silviu, öregem, ezek szerint nem csak hülyéskedtél... Ahogy a szemek tulajdonosa egyre közelebb bátorkodik a tűzhöz, lassan összeáll egy kis méretű farkas alakja, majd a sötétségből kibontakozik a fekete szibériai husky. Hát persze, kék szemű farkasok! Eszébe jut egy két-három évvel korábbi eset: egyik télen meghalt egy kutyaszános fickó valamelyik környékbeli fennsíkon – a szánját később meg is találták, ahogy a hulláját is, de mire a mentők ráleltek, a kutyák már nem voltak a jármű mellett, mert kínjukban-éhükben elrágta a hámok szíjait, s elkóboroltak. Biztosan azóta is a vadonban csatangolnak. Egész falkányi lehet már belőlük. Silviu, a kutyák is mindig torokra támadnak? SILVIU! HOL VAGY? A

favágó persze nem szól semmit, mintha sosem létezett volna. Könnyű préda lesz így, fekve. A kutya mind közelebb kerül. Szilveszter megdobná valamivel, de csak faágak vannak a keze ügyében, azokat nem pazarolhatja el. Az ijedtség gyorsan meríti ki. Szeme már jóval többet van csukva, mint nyitva. SILVIU! Sosem létezett. Öklét a torkánál tartja. Aztán állapotában meglátja a többi, öt-hat-hét kék szempárt is a tűzön túl, eltévesztett színben villogó szentjánosbogarakként összevissza cikázó szemeket, melyek idővel összeállnak egy tucatnyi szemű, mérhetetlenül fekete és megmagyarázhatatlanul hatalmas lényvé, amely fokról fokra körbetekeri Szilvesztert, mint egy fűstanakonda, szoritani kezdi, eleinte csak a lábát meg a karját, majd a mellkasát is, hogy már levegőt sem tud venni, aztán elkezdi elnyelni Szilvesztert, először az öklét, aztán a karját, vállát, és Szilveszter hiába markolászik a lény belsejében, nem talál semmit, amit megragadhatna és elszakíthatna-eltéphetne, és a lény pillanatok alatt magába szippantja az egész testét is, valamiféle vérből és húsból termett örvénybe, ahol, és ezt sohasem, de legalábbis sokáig nem érti majd meg, a halálfélelem átalakul melegséggé, szeretetté és még számos érzéssé, amikre nincs szó, mert még soha senki nem tapasztalta meg. Érti, hogyan költöznek a minden sejtjében ébredt apró bizsergések a teste közepe felé, s hogyan robban szét az ágyéka mindez kicsinységek összeolvadásakor.

- **Nem értem, ezt a pasas csinálja a kutyával? Te ilyeneket olvasol?**
- **A kutya csinálja vele. Vagyis hallucinál. Asszem.**
- **Jó beteg fickó lehet.**
- **Kificamodott a lába, és lázálmai vannak.**
- **Nem úgy értem.**
- **Hát persze, hogy nem úgy érted.**

Reggel Szilveszter fekete kutyaszőrt talál mindenhol a kabátján. Éjjel bújhatott hozzá a néhány husky, meleget tartottak egymásnak a hűvös hegyi éjszakában. Ám a kutyák most már sehol.

Szerencsére a lába sokat javult, gond nélkül fel tud állni, s bicegve meg a vascsőre támaszkodva bár, de tud járni. Elindul. A története szereplőjének, a gyönyörű nőnek kék szeme lesz meg fekete haja, dönti el visszavonhatatlanul, és nem antilopéhoz fog hasonlítani a mozgása, hanem egy huskyéhoz. *A nő oly szokatlanul otthonosan, magabiztosan s ugyanakkor kecsesen lépkedett a kőgörgetegen, amilyen puhán és könnyedén osonnak a huskyk a hómezőn.* Bő félórányi bicegés árán eléri a völgybeli aszfaltcsíkot, egy furgon meg is áll mellette. A sofőr út közben hallgat. Néma. Már találkoztak. A bányavállalat furgonjával elbír, a rendőrök mind ismerik már. Volt már olyan, hogy bőségesen mutogatott útközben, de ez nem olyan nap. Így tehát: *A férfit, mivel nem jelentkezett a megbeszélrt időben, keresni kezdték. Ahogy ez ilyenkor lenni szokott, előre közölte a tervezett útvonalát, így viszonylag kis területet kellett átkutatniuk. Másfél nap keresgélés után ráleltek. A nő nem elsőnek ért a magán kívül lévő férfihoz, ám az ügyetlenül összehajtogatott levelet ő vette észre. A néma sofőr a vasútállomásnál visszafogott integetéssel búcsúzik Szilvesztertől.*

A történet utolsó bekezdése így is kezdődhetne: *A férfi néhány hét kórházi kezelés után meggyógyult. Ellátogatott kedvenc helyére, ahol szokásos kávéját szürcsöli. Kissé banális, de közérthető, ha valaki valahol épp egy italt fogyaszt. Semmi esetre sem sört vagy töményt. Este esetleg bort, vöröset. Vermutot. A férfi a bárnál ül, és szokásos vermutját iszogatja. A nő a kényelmesnél kissé gyorsabb tempóban közeledik felé, hátulról. A férfi nem látja, nem láthatja.*

Szilveszter felkapaszkodik a vagonba.

A nő megáll a férfi előtt, és pofon vágja. Aztán megcsókolja, kétszer. Az első egy pillanatig tart. A másik viszont hosszú, oly hosszú, hogy leírni nem lehet. És közben lassan, nagyon lassan az angyaloknak szarvuk nő és az ördögöknek glóriájuk terem. És a nő hajtincse a férfi homlokán és verejtéke a testén és nyála a nyelvén és húsa a húsán egyre inkább sajátja lesz és egyre kevésbé idegen.

– Tudtad, hogy a farkas mindig torokra támad? – kérdezi a szöveg végére jutott férj, miközben elkapja a meleg víztől még gőzölgő asszony köré csavart méretes törülköző szegélyét, és finoman, de határozottan megpróbálja lefejtetni a nedves és illatos textilt a nedves és illatos testről.

– Ne mááár!...

És hurokká harapja magát a kontinuum kígyója, és repedések nyílnak a téridőn.

Sípol a mozdony.

Egyszer, évek múltán, nem sokkal a történet megírása után egy kék szemű, fekete husky áll meg Szilveszter előtt, és nővé változik. Pofon vágja, aztán megcsókolja, kétszer, egyszer egy pillanatig, aztán viszont oly hosszan, hogy leírni nem lehet, mert nincs szó ilyen hosszú idő megnevezésére, és lassan, fokozatosan a hajtincse az őt elképzelő férfi homlokán és verejtéke a testén és nyála a nyelvén és húsa a húsán egyre inkább Szilveszter sajátja lesz és egyre kevésbé idegen. És kiegyenesednek a hurokok és betömődnek a repedések, milliószor egyetlen másodpercben – akkor.

Alagút.